

fastholder den tilspindelende udbortes Lighed, gjør man sig skyldig i en indre Ulighed, thi Følgen deraf vil være, at Tjerne af de Bygninger, der ere lidet brandfarlige, komme til at betale en Deel af Præmien for de Bygninger, som ere meget brandfarlige. Paa denne Maade stod altsaa Forholdet efter Brandforsikringens Drettelse og vedblev at staae saaledes, indtil man saae, at man fik godt i Kassen, altsaa blev tryk og troede, at man havde mere, end man egentlig havde behov. Man begyndte da at lempe paa Præmierne, og gav den, der havde betalt fuld Præmie i 8 Aar og derefter halv Præmie i 5 Aar, fuld Frihed for Præmien. Dette var et stort Misgreb, thi det er aabenbart, at den Præmie, der betales, betales for den Tid, i hvilken man er forsikret; hører man op at betale Præmien — saaledes er det i alle mulige Forsikringsanstalter i Verden — er man ikke længere forsikret. Det er klart, at naar der er Nogle, der betale Præmie, og Andre, der ikke betale den, saa maae de, der betale Præmien, betale ogsaa for de Andres Vedkommende. Virkningen udeblev heller ikke, Branden i 1795 gjorde Kjøbenhavns Brandforsikring insolvent. Det vil maastee her interessere at see, hvorledes Forholdet stiller sig mellem de indtegnede Beløb og den Fond, som Selskabet har tilrede for at svare det, som behøves til at dække Forsikringsbeløbene. I 1783 var der 16 Millioner forsikrede, og man havde $1\frac{1}{2}$ Million i Reservecanden. I 1795, da Branden kom, vare 20 Millioner forsikrede, og der var 2 Millioner i Reservecanden. Branden gav et Tab af 4 Millioner, og altsaa var Selskabet insolvent. Hvad gjorde man da? Man gav en kongelig Garanti for et Laan; man forærede Brandforsikringen i en vis Række af Aar nogle Penge, som imidlertid senere bleve at tilbagebetale, og derved blev det Forsikringen muligt at betale de Skader, som vare skete. Men hvem skulde nu udrede Tilbagebetalingen? Det var dog naturligt, at de maatte udrede den, som havde faaet deres Skade erstattet, men saaledes blev det ikke, thi man tvang dengang ved Forordning af 17de Juli 1795 alle Kjøbenhavns Grundeiere til at indtræde i Brandforsikringen, og ved denne Tvang paalagde man de nye Interessenter al-

deles uretmæssig at betale tilbage det, som havde været nødvendigt for at erstatte Skaderne til dem, der havde faaet deres Boliger og Bygninger afbrændte, og som tildeels havde været frie for at erlægge Præmie. Trods dette viste det sig dog senere, at man ingenlunde var belært i denne Henseende, idet man tvertimod stadig er vedbleven at forhøje Forsikringsbeløbene uden at bryde sig om tillige at forhøje de Beløb, med hvilke man skulde staae imod, naar Faren kom. Saaledes havde man i 1829, da den kongelige Garanti for det tidligere Laan ophørte, 50 Millioner forsikrede og 1 Million at betale med. I 1849 havde man 57 Millioner forsikrede og 1,657,000 Rb. i Kassen. Det er det Høieste, som man nogenstunde har naaet; derefter er det stadig gaaet nedad. I 1860—62 havde man saaledes 72 Millioner forsikrede og kun 900,000 Rb. i Kassen, og nu har man jo lidt over 75 Millioner, jeg troer $75\frac{1}{2}$ Million, forsikret og ikke mere end omtrent 1,200,000 Rb. i Kassen. Det er altsaa det Standpunkt, hvorpaa man er kommen i Rækken af Aar fra 1731 til nu. Der er saaledes et ganske væsentligt Tilbagestrid i hele den lange Tid. Den Lighed i Præmie, som urigtig har været indført, og den Estergivelse af Præmie i den gode Tid, som ligeledes har været Skik, har man atter gjenneført senere, og det kan jo ikke nægtes, at der derved kan blive mulig Udsigt til, at Kjøbenhavns Brandforsikring engang kan blive insolvent for tredje Gang. Anden Gang var den det nemlig efter Bombardementet i 1807, da der maatte en ny kongelig Garanti til for at dække de Skader, som den havde at erstatte. Jeg kan nu af et Par Documenter fra Kjøbenhavns Brandforsikring tillige godtgjøre, at man der slet ikke er blind for det uheldige Forhold, hvori man overhovedet er kommen, idet man i det samme Andragende, som jeg ifjor berørte, gjør opmærksom paa ikke faa Momenter, som for Enhver, der staaer udenfor, i allerhøieste Grad maa tale for, at den Tvang, som nu hviler paa Kjøbenhavns Grundeiere, bliver ophævet. Der er endog en Yttring deri, som jeg ikke kan lade være at fremhæve, fordi det viser, hvorledes Regjeringens Standpunkt ligeoverfor denne Sag er. Da nemlig Regjeringen fandt det